

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jana Čížka a soudců
JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobkyně: **J. K.**,
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Evou Tykalovou,
sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha 5,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
JUDr. J. T.
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem,
sídlem Slavíkova 23, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č. j. 140149/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako nepřipustné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 6. 2019, č. j. MMpB-SÚ/844/19-488/2019-Rys (dále jen „územní rozhodnutí“).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
3. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích shora uvedených žalobních bodů, jimiž byl podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady nenamítané žalobkyní, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „žadatel“) podala dne 23. 1. 2019 žádost o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků v katastrálním území X (v tomto katastrálním území se nacházejí všechny pozemky zmíněné v tomto rozsudku), ke které přiložila geometrický plán pro rozdělení pozemku č. X (dále jen „geometrický plán“), jehož část soud pro přehlednost níže přebírá jako ilustraci odůvodnění tohoto rozsudku. Předmětem žádosti bylo mj. oddělení níže zobrazeného dílu (c) od pozemku parc. č. X a jeho sloučení s pozemkem parc. č. X, oddělení dílu (b) od pozemku parc. č. X a jeho sloučení s pozemkem parc. č. X a oddělení dílu (a) od pozemku parc. č. X a jeho sloučení s pozemkem parc. č. X (změny oproti původnímu stavu jsou v geometrickém plánu zobrazeny barevně).

[obrázek anonymizován]

5. Žadatel žádost odůvodnil tak, že usiluje o zarovnání hranice pozemků parc. č. X a X (dále také „dotčené pozemky“) a její posun o 0,8 m jižně, a to za účelem výstavby nové gabionové zídky a odtokových žlabů tak, aby jejich výstavbou nedošlo k zúžení stávajícího průjezdu ke stavbě č. ev. X (dále jen „stavba žalobkyně“) a č. p. X.
6. K záměru se vyjádřil Městský úřad Černošice jako orgán územního plánování a vydal k němu kladné závazné stanovisko.
7. Stavební úřad dne 11. 6. 2019 vydal územní rozhodnutí, kterým povolil rozdělení a scelení dotčených pozemků podle geometrického plánu a stanovil pro něj podmínky. Podmínka č. 2 územního rozhodnutí stanovila, že nadále bude umožněn přístup ke stavbě žalobkyně po dotčených pozemcích.
8. Žalobkyně proti územnímu rozhodnutí podala odvolání. Uvedla v něm, že byla jako účastník stavebním úřadem opomenuta. Jelikož dotčené pozemky tvoří jedinou příjezdovou cestu k pozemku parc. č. X, který zcela obklopuje pozemek parc. č. X, jehož součástí je stavba žalobkyně, může být její vlastnické právo k těmto nemovitostem dotčeno tím, že dojde k výraznému zhoršení stávajícího přístupu či dokonce k jeho znemožnění.
9. Žadatel se k odvolání žalobkyně vyjádřil, že dotčené pozemky nejsou navrhovaným dělením měněny, pozemek parc. č. X je navíc o 0,8 m rozšířen. Žalobkyně tedy nebyla

územním rozhodnutím na svých právech nijak dotčena, sama ostatně neuvedla, jak by dotčena být měla.

10. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl jako nepřipustné. Dospěl k závěru, že žalobkyně na svém vlastnickém či jiném věcném právu ke svým nemovitostem povolením záměru žadatele přímo dotčena nade vší pochybnost nebude, a tak jí účastenství v územním řízení nesvědčí. K pojmu přímého dotčení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, který (v kontextu stavebního řízení ve věci větrných elektráren) označuje za přímé dotčení různé imise nebo zvýšení intenzity dopravy v místě stavby. Citoval rovněž z rozsudku NSS ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014-39, který (v kontextu řízení o odstranění stavby pily) neshledal přímé dotčení u sousedních pozemků, které dle projektové dokumentace neměly být při odstranění stavby využívány. Rozhodující je přitom stav ke dni rozhodování správního orgánu, nikoliv případné zásahy budoucí. Otázku účastenství žalovaný posoudil s ohledem na rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č. j. 6 As 389/2017-25, ve kterém NSS konstatoval, že lze nade vší pochybnost vyloučit dotčení práv vlastníka sousedního pozemku v situaci, kdy je povolováno dělení pozemků, byla-li rušená komunikace nahrazována novou. Poukázal i na rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2004, č. j. A 4/2003-53, č. 399/2004 Sb. NSS, podle kterého nelze (při posuzování souladu záměru s územním plánem) vycházet z nepodložených spekulací ohledně případného budoucího využití pozemku jeho vlastníkem.
11. Nad rámec rekapitulace správního spisu soud připomíná, že v jiném soudním řízení se shodnými účastníky (vč. osoby zúčastněné na řízení) rozsudkem ze dne 11. 6. 2020, č. j. 43 A 49/2018-52, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. 113270/2017/KUSK-DOP/Hir, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 14. 7. 2017, č. j. MUCE 43339/2017 OSU, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace na dotčených pozemcích, a to z důvodů nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud uvedl, že není vyloučeno, že po určitou dobu byla předmětná cesta skutečně využívána jako veřejně přístupná účelová komunikace, tato otázka nicméně zůstala v době vydání rozhodnutí napadeného v odkazovaném řízení neobjasněna.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

12. Žalobkyně v žalobě namítala, že cesta přes dotčené pozemky představuje jediný možný přístup k jejím pozemkům, na nichž stojí dům žalobkyně, který je určen k rodinné rekreaci. Tato cesta plynule navazuje na komunikaci na pozemku parc. č. X a byla jako přístupová cesta využívána po mnoho let. Žalobkyně poukázala na to, že žadatel na začátek komunikace u vstupu na pozemek parc. č. X umístil zábranu, která byla projednávána ve výše uvedeném soudním řízení. To ilustruje záměr žadatele zabránit jí v užívání dotčených pozemků. Žalobkyně proto míní, že závěr žalovaného, že dispozicí s díly (a) a (c) nebude zasaženo do práva žalobkyně, je mylný. Jím zmíněný rozsudek č. j. 5 As 67/2008-111 vyjmenovává příklady přímého dotčení toliko demonstrativně. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 29. 3. 2011, č. j. 2 As 107/2010-135, je naopak nutno účastenství v územním řízení vykládat extenzivně, přičemž i pouhá možnost dotčení účastenství zakládá. S ohledem na „okolnosti případu“ žalobkyně má za to, že účastníkem řízení být měla, neboť dotčené pozemky přímo sousedí s jejími pozemky a záměrem je zasaženo její právo na nerušený výkon vlastnického práva.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval, že lze vyloučit dotčení práv žalobkyně. Dodal, že přístup k nemovitostem žalobkyně není dotčen, neboť územním rozhodnutím nebyla povolena žádná stavba bránící vstupu na dotčené pozemky. Územní rozhodnutí nevyvolává v území žádné změny, neboť se na jeho základě pouze mění výměra jednotlivých pozemků, jejich účel zůstává stejný. Žalobkyně neuvedla, jak by změnou velikosti dotčených pozemků mohlo být dotčeno její právo.
14. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného vyjádřila nesouhlas se stanoviskem žalovaného a poukázala na to, že přes dotčené pozemky vede jediná přístupová cesta k jejím nemovitostem, což samo o sobě zakládá právo žalobkyně se vyjadřovat ve správních řízeních. Případnými změnami dotčených pozemků může být dotčeno její ústavně chráněné právo na pokojné užívání majetku. Poukázala dále na judikaturu Ústavního soudu, podle které je právo na účastenství nutno vykládat extenzivně.
15. V dalších podáních probíhal dialog toliko mezi žalobkyní a žadatelem.
16. Žadatel se k žalobě vyjádřil tak, že dotčené pozemky užívá jen žalobkyně a není jí v tom nijak bráněno. Zmiňovaná pevná překážka je tenký plastový řetěz, od kterého jí žadatel předal klíč. Historická cesta navíc vedla jinudy. Dotčené pozemky zůstávají zachovány, jejich tvar a rozloha se zásadně nemění, pozemek parc. č. X je navíc rozšířen. Nijak se nemění prostorové uspořádání a žalobkyně není územním rozhodnutím nikterak dotčena, a to ani nepřímo. Skutečnost, že žalobkyně užívá dotčené pozemky k příjezdu ke svým nemovitostem, nezakládá její účastenství, a to ani při extenzivním výkladu tohoto institutu. Navrhl žalobu zamítnout.
17. Žalobkyně v replice k vyjádření žadatele argumentovala ve prospěch svého stanoviska, že se na dotčených pozemcích nachází účelová komunikace. Dále se pak ohradila proti stanovisku žadatele, že cesta historicky vedla přes jiné pozemky. K prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhla řadu důkazů, zejm. nabyvacích titulů k jednotlivým pozemkům. Ke svému účastenství v územním řízení uvedla, že *„provedením dělení může dojít ke změně poměrů v dané lokalitě až do té míry že bude ztížen, či znemožněn přístup k pozemkům ve vlastnictví žalobkyně“*.
18. Žadatel v duplice nejprve uvedl, že žalobkyně uvedla skutečnosti, které jsou bez právního významu k projednávané věci. Jelikož se s tímto hodnocením soud ztotožňuje, nerekapituluje obsáhlé vyjádření žadatele, které *„pro správnost a úplnost“* přesto podal a které se týká historického vývoje přístupu k nemovitostem žalobkyně.
19. Žalobkyně v triplice uvedla, že pokud by došlo k terénním či faktickým změnám takovým, které by znemožnily užívání jejích pozemků, jednalo by se jistě o zásah do jejího vlastnického práva. To přitom žalovaný nevzal v úvahu. Dále se znovu zabývala otázkou historického průběhu přístupové cesty a navrhla k této otázce provedení dalších důkazů.
20. V kvadruplice žadatel uvedl, že v územním řízení žádné terénní či faktické změny dotčených pozemků projednávány nebyly. Jelikož žalobkyně dotčení svých práv nijak nekonkretizovala ani po dvou letech poté, co „účinky“ územního rozhodnutí trvají, považuje její žalobu za šikanózní.

Ústní jednání dne 23. 6. 2021 a dokazování

21. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

22. Soud při jednání provedl dokazování původním stavem katastrální mapy a ortofotomapy (č. l. 8 a 9), ze kterých je patrné umístění stavby žalobkyně na pozemku parc. č. X, který je za všech stran obklopen pozemkem parc. č. X. Na sever od nemovitosti žalobkyně se nachází les a z map není patrná jiná přístupová cesta k nim, než přes dotčené parcely a dále pozemek parc. č. x. Na ortofotomapě jsou zřetelné vyjeté koleje středem pozemku parc. č. X.
23. Nad rámec důkazů navržených účastníky (§ 52 odst. 1 s. ř. s.) soud provedl pouze pro dokreslení situace i důkaz ortofotomapou zobrazující aktuální stav hranic po zohlednění územního rozhodnutí. I v nových hranicích pozemku parc. č. X jsou patrné vyjeté koleje, přičemž po obou jejich stranách ke krajům parcely zůstává ozeleněný pruh. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni jeho vydání a ke skutečnosti, že ani ortofotomapa v aktuálních hranicích pozemků nesvědčí o dotčení žalobkyně územním rozhodnutím v možnosti projíždět přes dotčené nemovitosti, nemůže přihlídnout. Průmět aktuálních hranic do ortofotomapy však podpůrně dokresluje povahu a rozsah „posunu hranic“ dotčených pozemků a vzdálenosti v lokalitě.
24. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že jízdě automobilem na pozemky žalobkyně v rámci hranic dotčených pozemků nově vymezených územním rozhodnutím (z hlediska rozměrů) nic nebrání a že tento důsledek územního rozhodnutí musel být z povahy provedených změn zjevný již v době jeho vydání. Tento závěr soud učinil i s ohledem na to, že podle geometrického plánu je šířka dotčených pozemků 5,8 m, přičemž tato šířka je pro jízdu automobilu zjevně dostačující (podpůrně soud odkazuje na § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, která požaduje, aby ke stavbám pro rodinou rekreaci vedla zpevněná pozemní komunikace minimálně v šíři 2,5 m).
25. Ostatní důkazní návrhy soud pro nadbytečnost zamítl proto, že byly pro rozhodnutí v dané věci irelevantní, neboť se týkají otázky existence a historického průběhu veřejně přístupné účelové komunikace. Tuto otázku však soud v nynějším řízení neřeší. Jedinou relevantní otázkou v daném řízení je to, zda mohla být žalobkyně záměrem dělení a scelování pozemků dotčena na svých vlastnických nebo jiných věcných právech k jejím nemovitostem. Tuto otázku soud posoudil na základě provedených důkazů a na základě obsahu správního spisu, kterým se dokazování neprovádí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Takové rozhodnutí o odvolání netvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93).
27. Podle § 82 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2008 Sb. (dále jen „stavební zákon“) rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků stanoví podmínky pro nové rozdělení nebo scelení pozemků.
28. Podle § 77 písm. d) stavebního zákona je rozhodnutí o dělení a scelování pozemků jedním z druhů územního rozhodnutí
29. Podle § 84 se územní rozhodnutí vydává na základě územního řízení nebo zjednodušeného územního řízení. V daném případě stavební úřad vedl územní řízení.

30. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení (a) žadatel a (b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Podle odst. 2 téhož ustanovení jsou účastníky územního řízení dále (a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě a (b) osoby, **jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.**
31. Žalovaný odvolání zamítl jako nepřipustné, neboť žalobkyni nepovažoval za účastnici řízení, jelikož její dotčení územním rozhodnutím je nade vší pochybnost vyloučeno. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjevil zcela jasně, proč nepovažuje žalobkyni záměrem dělení a scelování pozemků za dotčenou. Z citovaných úryvků judikatury (byť v některých případech nepřiliš přiléhavých či vztahujících se k jiným typům řízení) však lze dovodit, že žalovaný k tomuto závěru dospěl proto, že územním rozhodnutím není dotčena funkce přístupu na nemovitosti žalobkyně přes dotčené pozemky a že nelze přihlížet k případným záměrům, které žalobce snad může do budoucna mít, ale se samotným projednávaným územním řízením nesouvisí. Byť by bylo nanejvýš vhodné, aby žalovaný tuto úvahu vyjádřil výslovně, neshledává soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Jelikož se navíc s touto úvahou soud v zásadě ztotožňuje, bylo by přepjatým formalismem, pokud by napadené rozhodnutí zrušil pouze proto, aby žalovaný vyprodukoval rozhodnutí s kvalitnějším odůvodněním, avšak totožným výrokem.
32. Řádné vymezení okruhu účastníků řízení je jednou ze základních povinností správního orgánu v každém správním řízení bez ohledu na okolnost, zda je zahájeno k návrhu fyzické či právnické osoby nebo z moci úřední. To znamená, že správní orgán je v každém individuálním případě povinen stanovit okruh účastníků řízení podle okolností konkrétního případu. Právě okolnosti konkrétního případu mohou způsobit, že ačkoliv se vždy bude jednat o územní řízení, okruh účastníků řízení bude různý, a to nejen v závislosti na typu územního řízení, nýbrž i v rámci téhož typu (např. jiný bude okruh účastníků v řízení o umístění stavby rodinného domu a jiný v řízení o umístění výrobní haly s hlučným provozem). Jinak řečeno, nikoliv každý vlastník sousedního pozemku či stavby na sousedním pozemku bude v každém územním řízení účastníkem řízení. Bude jím vždy jen ten vlastník, jehož vlastnická nebo jiná práva budou nebo mohou být rozhodnutím, k němuž územní řízení směřuje, přímo dotčena. **Jestliže někdo tvrdí, že s ním má být v řízení jednáno v procesní pozici účastníka řízení, musí především právo potencionálně rozhodnutím zasažené a stavebně správními předpisy chráněné specifikovat a dále své tvrzení opřít o konkrétní skutkové důvody.** Nepřiznání účastenství takové osobě předpokládá, že se jednak správní orgán bude zabývat každým dílčím důvodem, o který osoba domáhající se účastenství své tvrzení opírá, jednak že kvalifikovaným způsobem vyvrátí opodstatněnost každého důvodu a tím správnost celého tvrzení (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 15/2006-38, č. 1299/2007 Sb. NSS).
33. Žalobkyně se v průběhu správního řízení a řízení před soudem tvrdila pouhou možností jejího dotčení na právu užívat její nemovitosti tím, že by přístup k nim *mohl být* omezen či znemožněn. Účastenství se dovolávala také s ohledem na samotnou skutečnost, že dotčené pozemky tvoří přístupovou cestu a že její nemovitosti s pozemkem parc. č. X mezují.
34. Judikatura vychází z teze, že účastenství v územním řízení má být vykládáno extenzivně, resp. že takto má být vykládána možnost přímého dotčení na právech či povinnostech dle

§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Postačí pouhá *možnost* přímého dotčení na právech, přičemž bude nutné s takovou fyzickou či právnickou osobou jednat jako s účastníkem územního řízení, a to do doby, kdy bude jednoznačně možné *vyloučit*, že práva či povinnosti takové osoby nemohou být za žádných okolností dotčena (srov. žalobkyní odkazované rozhodnutí č. j. 2 As 107/2010-135 a tam citovanou judikaturu).

35. Závěry vyslovené v rozsudku č. j. 2 As 107/2010-135 však vychází ze specifických skutkových okolností, kdy měl být dělen rozlehlý pozemek obkličující ze všech stran enklávy pozemků jiného vlastníka, přičemž přístup k těmto enklávám byl i předtím právně komplikovaný. NSS v tomto rozhodnutí především vyslovil, že vlastníci sousedních pozemků, u kterých k dělení nedochází, nemají postavení žadatele, tj. primárního účastníka řízení, ale (v konkrétním případě) jen účastníků sekundárních. Tento závěr však nelze zobecňovat tak, že by jakékoliv dělení či scelování pozemku, přes který vede přístup na pozemek sousední, vždy bez dalšího zakládalo účastenství vlastníka takového sousedního pozemku.
36. Soud konstatuje, že žalobkyní tvrzená existence veřejně přístupné účelové komunikace vedoucí od jejích nemovitostí k pozemku parc. č. X, není nijak odvislá od průběhu katastrálních hranic dotčených pozemků. Jak soud již uvedl v rozsudku č. j. 43 A 49/2018-52, účelová komunikace musí kumulativně vykazovat zákonné definiční znaky, přičemž podle prvního z nich, plynoucího přímo z § 7 zákona o pozemních komunikacích, musí existovat stálá a v terénu patrná dopravní cesta. Rozsah komunikace je tedy určen (mimo jiné) faktickým stavem v terénu, nikoliv katastrální hranicí. Správní orgán přitom ve svém rozhodnutí, kterým existenci veřejně přístupné účelové komunikace deklaruje, musí tento rozsah přesně polohově vymezit. Neodpovídá-li průběh komunikace celé ploše parcely vymezené v katastru nemovitostí, je nutno její průběh ve výroku rozhodnutí vyjádřit dostatečně přesně, nejlépe odkazem na geometrický plán (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 1 As 195/2015 a další judikaturu citovanou v rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 54 A 169/2018-53). Odlišné vymezení průběhu hranic žadatelových pozemků, byť jde o pozemky sousední, přes které navíc (dle tvrzení žalobkyně) vede veřejně přístupná účelová komunikace, tedy není samo o sobě v daném případě způsobilé zasáhnout do práv žalobkyně k jejím pozemkům.
37. I pokud by průběh cesty zajišťující přístup k nemovitostem žalobkyně přes dotčené pozemky byl odvislý od jejich katastrálního ohrazení, dospěl soud ve shodě s žalovaným k závěru, že to žádných podstatných změn nedoznalo. Ve skutečnosti došlo k pouze „narovnání“ těchto hranic. Po provedeném rozdělování a scelování pozemků vznikl „koridor“ obdélníkového tvaru, napojený na jihovýchodní část pozemku žalobkyně ve stejném místě jako tomu bylo před vydáním územního rozhodnutí. Jak bylo uvedeno výše, uvedený koridor je po celé délce dostatečně široký pro průjezd vozidel, doznal dokonce drobného rozšíření na parc. č. X [o díl (c) geometrického plánu]. Oproti původnímu stavu dotčené pozemky přišly pouze o drobný „záliv“ o rozměrech cca 4,3 x 2 m [díly (a) a (b) geometrického plánu], který se nacházel naproti vjezdu na žalobkynin pozemek. Soud nemá za to, že by tato část, nacházející se „přes cestu“ od žalobkynina pozemku mimo přímý směr cesty, byla jakkoliv využitelná, natož pak nepostradatelná, pro přístup či příjezd k nemovitostem žalobkyně. Ta ostatně v průběhu řízení před správním orgánem ani před soudem ohledně tohoto „zálivu“ opak ani netvrdila.
38. Žalobkyně v řízení před správním orgánem ani před soudem konkrétní možnost skutečného dotčení na jejích vlastnických či jiných věcných právech k jejím nemovitostem

plausibilně netvrdila a žádná taková možnost ani nevyplývá ze správního spisu. Soud tedy uzavírá, že samotná skutečnost, že přes dotčené pozemky (z nichž jeden je pozemkem přímo sousedícím) žalobkyně realizuje přístup na své nemovitosti, dotčení žalobkyně nezpůsobuje a účastenství v územním řízení nezakládá, neboť již přímo z navrhované změny (povolené územním rozhodnutím) je zjevné, že funkce přístupu nemůže být vydáním územního rozhodnutí narušena.

39. Soud dodává, že nijak nezpochybňuje žalobkyní opakovaně akcentovanou nutnost vykládat příslušné normy upravující účastenství v řízeních dle stavebního zákona extenzivně. Ústavní soud totiž nálesem ze dne 22. 3. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 zrušil tehdejší zákonnou definici pojmu „soused“ v tehdy platném stavebním zákoně (č. 50/1976 Sb.), neboť jí **správnímu orgánu byla odebrána možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných jako je právo na pokojné užívání majetku.** Ačkoliv žalobkyní citované rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, uvádí, že dotčení práv „mezujícího souseda“ je v zásadě nutno předpokládat, činí tak nejen ve vztahu k již neplatné právní úpravě, ale především ve vztahu k řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby bytového domu, kde takové dotčení práv je patrné *prima facie*. V souzeném případě se však jedná o řízení jiné, ve kterém, jak bylo vysvětleno výše, je s ohledem na nepatrný rozsah a charakter změn zásah do věcných práv žalobkyně k jejím nemovitostem vyloučen. Ani sebeextenzivnější výklad ustanovení zákona, podle kterého účastníkem je osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich *může* být územním rozhodnutím přímo dotčeno, nemůže přinést takový výsledek, že účastníkem bude osoba, u které takové právo dotčeno *není a být nemůže*.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
42. V souladu s § 60 odst. 5 větou první s. ř. s. soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. června 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu